

samling, som, naar vi har behandlet kirkelige Spørgsmaal, har søgt at drive en saa tarvelig Form for Politik. Jeg ved i alt Fald, at ved Behandlingen af den sidste Frimenighedslov, som jeg selv var med til at fremme, søgte vi for enhver Pris at undgaa, at de Frimenigheder, som paa Grund af deres Karakter stod i aandelig Forbindelse med Kirken, paa nogen Maade skulde rammes økonomisk og lige saa lidt en Præst, der dannede en saadan Frimenighed. Men her opfordrer Hr. Povlsen ligefrem til at ramme Dansk Missionsselskab, der, som han siger, søger Statsstøtte til sin Virksomhed. Jeg maa i øvrigt i denne Sammenhæng sige, at det er mig ganske ubekendt, at Dansk Missionsselskab paa nogen Maade faar Statsunderstøttelse; det vil glæde mig at faa opklaret det Spørgsmaal. Jeg har talt med Folk, som maatte antages at kende til Sagen; de vidste ikke, hvad der sigtedes til, men det er muligt, at der staar noget derom paa Finansloven eller andetsteds, hvilket Hr. Povlsen som Minister har opdaget. Men jeg kan forsikre om, at den Statsunderstøttelse betyder ikke noget for Dansk Missionsselskabs økonomiske Trivsel, og hvis Dansk Missionsselskab nu skal, om jeg saa maa sige, presses til ikke at gøre sig gældende i det kirkelige Liv herhjemme, fordi det faar Understøttelse, frivillig Understøttelse af Folk fra forskellige Lejre, saa tror jeg, at Dansk Missionsselskab vil frabede sig Understøttelse fra de Sider og arbejde videre paa den Bø, det arbejder paa. Jeg finder det beklageligt, at man her i den danske Rigsdag skal høre den Slags Udtalelser, rettet mod et Selskab, der har en saa anset Gerning og har gjort et saa stort Arbejde for Kristendommens Udbredelse her fra Danmark.

Dette er i det væsentlige, hvad jeg har at bemærke til de Udtalelser, der fremkom i Gaar. Jeg føler mig foranlediget til at fremsætte disse Bemærkninger, bl. a. fordi der af den første ærede Taler, som jeg har inødegaaet, gjordes en direkte Hentydning til vort Parti og dets Politik. Og jeg vil slaa fast, at hvad enten man nu vil kalde os reaktionære eller ikke, vil vi vedblive at arbejde paa dette, at den danske Kirke ikke gaas for nær, hverken af dem, som ønsker, at Statens klamme Haand skal lægges over denne Kirke, eller af dem, som ønsker, at Kirken vedblivende skal holdes i den Afhængighed, kan man sige, at de Organisatio-

ner, der dog lovmæssig bestaar i Kirken, ikke faar Lov at udvikle sig.

Endelig ønsker jeg at gøre endnu en Bemærkning om det Møde i Odense, som Hr. Povlsen betragtede som i saa høj Grad et Udtryk for de kirkelige Frihedskrav her i vort Folk. Biskop Ludwigs talte paa dette Møde om den Sammenlutning af Menighedsraad, som er i Færd med at danne sig, og som synes at finde stor Tilslutning i de forskellige Stifter. Man ser, at disse Frihedsherrer i Odense betragter dette som en Kirkeforfatning. Jeg maa tilstaa, at dette forekommer mig at tyde paa, at deres Klarhed i Tankegang ikke just er meget udpræget. Thi hvorledes kan en Sammenlutning af Menighedsraad, en fuldstændig privat Sammenlutning, betragtes som en Kirkeforfatning? Vi staar netop ganske paa det, som Biskop Ludwigs senere erklærede, at han kunde forstaa, nemlig dette, at man kunde ønske, at vore Menighedsraad blev udviklet videre, saaledes at vi fik en virkelig Repræsentation, stiftmæssig eller paa anden Maade, for Kirken herhjemme. Men denne Forening, denne private Forening har ikke paa nogen Maade noget som helst med Kirkeforfatning at gøre.

Lillelund: Efter at den højtærede Minister i Gaar ret udførligt har inødegaaet Hr. Povlsens Udtalelser om det foreliggende Forslag, skal jeg i Dag fatte mig ganske kort. Det glæder mig, at de Røster, der i Gaar lød fra Socialdemokratiet og delvis fra det radikale Venstre, tyder paa, at disse Partier nok alligevel vil være med til at gennemføre Lovforslaget. Det forekommer mig, at Socialdemokratiets Ordfører, Hr. Kammersgaard, ret klart gav til Kende, at skønt han selvfølgelig kunde ønske Lovforslaget ændret, vilde han være med til at gennemføre det, selv om han ikke fik Ændringer gennemført.

Hr. Povlsen udtalte sig meget stærkt imod § 2 og i Særdeleshed mod Præsteløftet, saa stærkt, at det ikke fremgik klart, om det radikale Venstre, hvis Forslaget ikke lod sig ændre i den Retning, saa vilde være med til at gennemføre det, men jeg vil dog haabe, at de vil være med. Naar man nu fra Venstres Side tilbyder et Forslag, der aabner Adgang for de Lægmand, som man fra alle Sider ønsker skal faa Adgang til at blive Præster i Danmark, saa maa man se Forholdene, som de er, og der er det jo ikke saadan, at det er Venstre, der vil indføre et Præsteløfte.